

λάβῃ τὸν δρόμον τῆς οἰκίας τοῦ θεοῦ του, ἀλλ' ὅμως ἀπόγονοις ἐντελῆς ἐνίφαζεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ « Ἀδιάφορον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι συμβῇ ἄς συμβῇ . . . μήπως ἐκείνη δὲν με ἀπηνήθη πλέον.» καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ ἐξηκολούθησε διὰ μέσου τῶν θάμνων.

Ἡ νύξ καθίστατο πάντοτε ζοφερώτερα, ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐπὶ τοῦ ὄρους με συριγμὸν ἀπηχῇ καὶ χλευαστικὸν, οὐδείς ἀστὴρ ἔλαμπεν ἐν τῷ στερεώματι, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ σελήνη κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνῶν νεφελῶν, ὁμοιάζεν ἐν τῷ οὐρανῷ νεκροῦ κεφαλῇ.

Ὁ δὲ Ἰωάν ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον ἐβάδιζε, καὶ τέλος διέκρινεν ἐν ἀπόπτῳ τὸν ἐπιτάφιον βράχον Γαλάτου τινός, ὅστις ἐγείρεται θλιβερώς ἐν ἀγόνῳ τινὶ ἀγροικίᾳ.

Καθόσον δὲ προσήγγιζεν, ἀλλόκοτος ψιθυρισμὸς ἡγέρθη περὶ αὐτόν· θὰ ἔλεγες ὅτι ἦσαν τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου περιδινόμενα, ἢ ὁ συσυρισμὸς δάσους ἐλατῶν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ὁ ψιθυρισμὸς ᾗξησε, καὶ ἔπειτα ὡσεὶ σκιά τις μαύρη ἐφάνη διαγραφομένη πλησίον τοῦ δρυϊτικοῦ τάφου.

» Μ' ἀπηνήθη ἐκείνη, καὶ ἡ ζωὴ δι' ἐμὲ δὲν εἶναι πλέον παρὰ πικρά βάσανος, ἐπανελάμβεν ὁ Ἰωάν ἐνθάρρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας του· καὶ ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ.

Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ψιθυρισμὸς τὸν ὁποῖον ἤκουεν αὐξάνοντα, ᾗξησε παρόμοιος με καταγιγῖδα ὑποκάτωθεν τοῦ λίθου τοῦ μαυσωλείου ἐφαίνετο ἐξερχόμενος ὡσεὶ μέλας τις καὶ δυσδιάκριτος ποταμὸς, ἐκτεινόμενος μακρὰν εἰς τὰ πέρα, τὸ πᾶν κατακλύζων, τὸ πᾶν καὶ αὐτὸν συμπεριλαβὼν ἐν τῷ ἀπεράντῳ κύκλῳ, τὸν ὁποῖον ἐσχημάτισεν εἰς τὰ πέρα.

« Αἱ δρυάδες ! ἀνέκραζεν ὁ Ἰωάν ὑπὸ πανικοῦ κατακλῆφθεις τρόμου· καὶ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἡ σελήνη ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρος, καὶ τὸν εὐρὺν κύκλον τὸν περὶ αὐτὸν σχηματισθέντα εἶδεν. Οἱ δαίμονες ἦσαν πάντες ἐκεῖ, διὰ τῆς χειρὸς κρατούμενοι, θεωροῦντες αὐτὸν διὰ τῶν πυρίνων τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ῥίπτοντες κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ τοὺς σκωπτικούς καὶ παγεροὺς γέλωτάς των.

Καὶ μετ' ὀλίγον ὑπόκωφος ἠκούσθη κρότος καὶ ὁ κύκλος βραδέως ᾗξατο ἀκολουθῶς νὰ στρέφεται· ὁ Ἰωάν ἔβλεπε διερχομένας ἐνώπιον αὐτοῦ τὰς δυσειδεῖς ἐκεῖνας καὶ ἀπειλητικὰς μορφάς, καὶ ἐκάστη δρυὰς διερχομένη, ἐκυπτε τὴν χονδρὴν αὐτῆς κεφαλὴν, πρὸς ἐνδείξιν χλευαστικοῦ οἴκτου καὶ ἐπανελάμβανε « διὰ νὰ τῆς ἀρέσῃς πρέπει νὰ μάθῃς νὰ χορεύῃς· ὦ Ἰωάν . . . πρέπει νὰ μάθῃς νὰ χορεύῃς. » Καὶ οἱ λόγοι οὗτοι ἔσχον μαγικὴν τινα δύναμιν ἐπὶ τοῦ νέου· καὶ ἀκουσίως του, καὶ ὡς παραπερόμενος ὑπ' ἰσχύος ἐσωτερικῆς, ἤρχισε νὰ γρέφεται μετὰ τοῦ κύκλου τῶν δρυάδων, τῶν ὁποίων ἡ κίνησις, βαθυμδὸν καὶ κατ' ὀλίγον καθίστατο ταχύτερα· μετ' οὐ πολὺ δὲ ὑπὸ μανίας

τινὸς κατελήφθη· καὶ ὡς γρόβιλος τις παραπερόμενος οὔτε τὴν γῆν ἡσθάνθη πλέον ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, οὔτε τὸν ἀέρα εἰς τὰ χεῖλη του. Ἡ κατασπαραγμένη καρδιά του ἐσκίρτα εἰς τὸ στήθος ὡσεὶ ἤθελε νὰ διαρρήγῃ, καὶ ὅλα τὰ νεῦρά του συνεστάλησαν . . . ἅπαζ δ' ἀκόμη ἤκουσε τῶν δρυάδων τοὺς γέλωτας καὶ τὰς κραυγὰς . . . ἔπειτα ἡσθάνθη ὅτι ἡ ζωὴ του ἔρχετο, καίτοι· ἐστρέφετο πάντοτε ἐν τῷ τρομερῷ ἐκείνῳ κύκλῳ . . . καὶ ἔπειτα τίποτε πλέον δὲν ἡσθάνθη.

Τῇ ἐπαύριον, τῆς αὐγῆς μόλις διαγελώσης, ἡ Μαργαρίτα ἄδουσα ἐπορεύετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριδίου. Διερχομένη δὲ περιβόλον ἐκ θάμνων πλησίον τοῦ Δρυϊτικοῦ μαυσωλείου προσέκοψε τὸν πόδα πρὸς πρᾶγμά τι.

Τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἦτο τὸ πτώμα τοῦ Ἰωάν.

(Ἐκ τοῦ Γαλ.) Π. Γ.

ΘΑΙΨΕΙΣ ΕΝ Τῷ ΓΗΡΑΤΙ.

Ἐρεύνησον καὶ οὐδένα οὐδαμοῦ θέλεις εὑρεῖ ὅστις νὰ μὴ μεμψιμοιρῇ διὰ τὴν τοῦ βίου βραχύτητα, καὶ μολοντοῦτο πάντες συγχρόνως σπεύδουν νὰ φθάσουν εἰς τὸ τέρμα ἐκάστης τῶν περιόδων αἵτινες φαίνονται οὔσαι ὡς φυσικαὶ τῆς ζωῆς διαίρεσεις. Καὶ τὸ μὲν παιδίον εἶναι ἀνυπόμονον νὰ γίνῃ μαθητῆς, ὁ δὲ μαθητῆς νὰ καταστῇ νέος, ὁ δὲ νέος νὰ γίνῃ ἐπιστήμων, ἔπειτα ν' ἀποκτήσῃ περιουσίαν, νὰ λάβῃ δημοσίαν θέσιν καὶ ὑπόληψιν καὶ τέλος νὰ γίνῃ συνταξιούχος. Ὡσαύτως ἡ νέα δὲν ἔχει οὐδ' αὐτὴ ἡσυχίαν, ἀλλ' ἀνυπόμονος εἶναι νὰ γίνῃ γυνὴ καὶ μήτηρ.

Μετ' ὀλίγον ἀναπνέει ἐλευθέρως ἰδοῦσα τὰ τέκνα τῆς ἑξῶ τῶν κινδύνων τῆς πρώτης ἡλικίας, ἀποκαταστημένα καὶ πατέρας ἦδη καὶ αὐτὰ καὶ μητέρας. Καὶ μόνον ἀφοῦ φθάσωσιν εἰς τὸ ἔσχατον ὄριον θέλουν νὰ βραδύνουν τὸ βῆμα. Ἢδη τίποτε δὲν περιμένουν, τίποτε δὲν ἐλπίζουν, ἀπ' ἐναντίας φοβούνται πᾶσαν δυστυχίαν, πᾶσαν συμφοράν. Ἡ διάνοια αὐτῶν ἀνατρέχει τότε εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τοὺς ταχυπτέρους χρόνους τῆς δραπέτιδος νεότητος. Καὶ λυποῦνται διότι δὲν ἐχάρησαν αὐτὴν κάλλιον, διότι λίαν ἔσπευδον, λίαν ἀνησυχουν. Μέμφονται δὲ ἑαυτοὺς καὶ πεπεισμένοι εἰσὶν ὅτι, ἂν πλειοτέραν εἶχον πείραν, εὐτυχέστεροι ἦθελον ὑπάρξει. Ἀλλὰ πάλιν καὶ εἰς αὐτὸ ἀπατώνται· ἂν ἦθελον ἀρχήσῃ ἐκ νέου, εἰς τὰς αὐτὰς ἦθελον ἐπαναπέσει ἀνυπομονησίας ὑπὸ τῆς αὐτῆς πρὸς τὸ μέλλον ῥοπῆς ἦθελον ἀφελθὴ νὰ παρασυρθῶσι, εἰς τὰς αὐτὰς ὁρμὰς ἦθελον ὑπακούσει. Πόθεν ἦδη ἡ πρὸς τὸ μέλλον τάσις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἄγνωστον, τὸ ἀβέβαιον μέλλον; Διὰ τὴν μεριάκιον, ἐπιποθεῖ τὴν ἐφηβότητα, ἔφηθος τὴν ἡλικίαν τὴν ἀνδρικήν; Διότι δι' ὧν τούτων τῶν φάσεων τοῦ βίου, ἐκείνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ ὑφ' ὅλας αὐτάς τὰς διαφόρους στάσεις καὶ χρονικά σημεῖα εἶναι ἡ εὐτυχία πάντοτε, καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε αὐτὴν εὗρίσκει τελείαν καὶ

θλίψεων ἀμειγῇ, ἀνάγκη ἀδιακόπως νὰ τὴν ἐπιδιώκῃ, αἰσιποτε νὰ τρέγῃ κατόπιν αὐτῆς μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τρέμων ἐπὶ τῇ προσγγίσει τῆς μυστηριώδους πρὸς ἄλλην ὑπαρξίν διόδου, θελήσῃ νὰ συλλογισθῇ ὅτι διήλθε πολὺ πλησίον τῆς ἐντελοῦς ἐκείνης εὐδαιμονίας. ἥτις δὲν ἐδόθη εἰς τὴν ἀσθενῇ καὶ ἀτελῇ περὶ τὸ γινώσκειν καὶ κατέχειν φύσιν ἡμῶν.

Ἐνθυμούμαι ὅτι, νέος ὢν, καὶ πρὶν ἔτι δώσω ἀρκετὴν προσοχὴν εἰς τὴν τῶν ἐθνῶν οἰκονομίαν, παρῆν εἰς παιδρὸν τι καὶ εὐθυμον ἐν τῇ ἐξοχῇ συμπόσιον, ἐνθα τῶν συνδαιτυμόνων τις δὲν ἔπαυεν, ἅμα φιάλῃ τις ἐκενοῦτο, νὰ τὴν σφενδονίζῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ τοῦτο, ἔλεγε, πρὸς ὄφελος τῶν ὑελουργείων. Ἦν ὅλος χαρὰ ἐπομένως διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά του, καὶ οἱ συμπόται ἐπροθυμοποιούντο τις πρῶτος ἐπὶ τοῦτῳ νὰ χειροκροτήσῃ.

Κατ' ἀρχὰς λοιπὸν ἐγέλασθαι καὶ ἐγὼ, μιμηθεὶς τοὺς ἄλλους· ἀλλὰ καθόσον ἡ ἀφροσύνη αὕτη ἐπανελαμβάνετο, δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ φέρω τὴν προσοχὴν εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, καὶ ἅμα τὸ πνεῦμά μου ἐδίστασε περὶ τοῦ κέρδους, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ προσγίγῃ τῇ κοινωνίᾳ ἐν γένει ἐκ καταναλώσεως· ἐξ ἧς οὐδὲν προκύπτει διὰ τοὺς καταναλωτὰς ὄφελος. Μοὶ φαίνεται, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν, ὅτι ὁ συμπότης οὗτος ὅστις ἀποφασίζει νὰ πληρώσῃ τρία ἢ τέσσαρα φράγκα ἐκ τῶν χρημάτων του διὰ φιάλας θραυσθείσας δὲν δύναται νὰ κάμῃ τὴν δαπάνην ταύτην χωρὶς νὰ ἐπιφέρει περιορισμὸν ἑσῆς ποσότητος ἐφ' ἑτέρας δαπάνης. Ὅτι, λοιπὸν, ὁ ὑελοποιὸς πωλήσῃ περιπλέον, ἄλλος τις ἐμπορος θέλει πωλήσῃ ὀλιγώτερον, ὁ δὲ κόσμος δὲν δύναται νὰ κερδήσῃ τίποτε ἐκ τοιαύτης διασκεδάσεως, ἀλλὰ μάλλον ἀπόλλυσι τὴν ἐργασίαν, τὴν ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν ὁ φιαλοθραύστης ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἐκ τῆς χρήσεώς των, ἂν ἤθελον οἰκονομηθῇ.

I. B. ΣΑΙΗΣ, (α)

Ὁ Κικέρων ἔλεγε περὶ τῶν ἀνθρώπων. Εἰςὶ καθὼς οἱ οἶνοι, ὧν ὀξυνίζει μὲν τοὺς κκαλοὺς, καλητέρους δὲ τοὺς καλοὺς καθιστᾷ ἡ ἡλικία

ΠΟΙΗΣΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ.

Τῆς Κυρίας Cigournay.

Ἡ χεὶρ τῆς μητρός μου.

Διατὶ βλέπετε μετ' ἐκπλήξεως τὰς λευκὰς τῆς κεφαλῆς μου τρίχας, τέκνα μὲ βοστρύχους μέλανας καὶ ξανθοὺς; καὶ οἱ ἐδικοί σας ἀπὸ τὴν πνοὴν θὰ λευκανθῶσι τοῦ χρόνου καὶ τῶν μεριμνῶν.

Νέος καὶ ἐγὼ ὑπῆρξα πρὶν, καὶ ὡς ὑμεῖς καὶ ἐγὼ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλίου μου εἶχον ἐπαγρυπνοῦσαν μητέρα, ἥς τὰ χεῖλη ἀπέμασσον τὰ ἐπὶ τῶν

παρειῶν μου δάκρυα, ἥτις ἐγύμναζε τὴν γλώσσαν μου νὰ ψελλίζῃ τὰς πρώτας λέξεις.

Καὶ ὅταν ἤρχετο ἡ ἑσπέρα, πλησίον αὐτῆς ἴστη με καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὴν χεῖρά της τιθεμένη, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ, γονυκλινῆς ἐδέετο ὑπὲρ ἐμοῦ.

Καὶ ἐνόσῳ μὲν ἡσθάνομην τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, ἐπανεβλεπον τοὺς ἀγγέλους μὲ τὰς λευκὰς πτέρυγας των, καὶ ἐφαίνετό μοι ὅτι οἰκῶ ἔτι τὸν εὐφρόσυνον κόσμον ἐνθεν κατῆλθον.

Ἀλλ' ἐπέστη ἡμέρα, ἡμέρα τρομερὰ, καθ' ἣν μ' ἀπέσπασαν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, ἡμέρα καθ' ἣν μ' ἀπηγορεύθη πλέον νὰ τὴν βλέπω, καθ' ἣν, φεῦ! ἀπέθανε.

Μοὶ τὸ εἶπον πλὴν δὲν τὸ ἐνόησα, ἀλλὰ δρέψας λευκὸν βόδον λάθρα εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμόν της. Ἐκοιμᾶτο ὕπνον ἀλλόκοτον, καὶ πρῶτον τότε ἡ φίλη φωνὴ της δὲν μ' ἀπεκρίθη.

Τὴν ἑσπέραν θλιβερῶς ἐγονυπέτησα καὶ προσυχήθην. Ἡ χεὶρ της δὲν ἐθλίβε πλέον τὸ μέτωπόν μου, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἡσθάνομην ἀκόμη αὐτήν. Ἀλλ' ἀντὶ τῶν ἐπιχαρίτων τῶν ἀγγέλων προτόπων, δὲν ἔβλεπον νῦν παρὰ τὸ ὠχρὸν καὶ ἐκλελυμένον τῆς μητρός μου πρόσωπον.

Ταχεῖα παρῆλθον τὰ ἔτη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἐν ἀγρίᾳ καὶ ἰδιοτρόπῳ ἀνεξαρτησίᾳ καὶ ἐγκαταλείψει ἠῤῥησα' ἐπειτα τὰ πάθη μὲ κατέδαλον, καὶ ἐκάμφθην καὶ μέχρι γῆς ἐλυγίσθην ὑπὸ τῆς καταγίδος. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡρεμίας τῶν νυκτῶν, ἡσθάνομην τὴν ἐλαφρὰν καὶ θωπευτικὴν καὶ ἰσχυράν ἐν ταυτῷ ἐκείνην χεῖρα κλίνουσαν ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἔκλαιον.

Μετὰ τῆς νεότητος ἦλθον τὰ θέληγτρα καὶ οἱ σκόπελοι τῆς ἡδονῆς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς αἵματός μου με διεκράτει χεὶρ.

Ὡς ἄλλοτε μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐθώπευε τὴν κόμην μου, καὶ ὅτι φωνὴ γλυκεία καὶ μακρινὴ μὲ ἔλεγεν — υἱέ μου ἀγαπητέ, φυλάττου ἀπὸ τὰ σφάλματα! μὴ ἀμαρτάνῃς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ σου, ἐνώπιον τῆς μητρός σου!

Ἡ ἡλικία ἐξησθένησε τὴν μνήμην μου, ἐκάλυψε τὰ ἀντικείμενα, ἤμβλυε τοὺς ἥχους, ἀλλὰ ἡ ἱερὰ ἐκείνη συνάφεια διέμεινε παρούσα ὡς ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ἐπὶ τῆς λευκανθείσης ὑπὸ τῶν παγετῶν τῶν χρόνων κόμης μου αἰσιπότε αἰσθάνομαι τὴν εὐλογουσάν με ἐκείνην χεῖρα.

Ὅταν δὲ ὑπερπηδήσας τὸν σκοτεινὸν τοῦ τάφου διάδρομον διτῶν τὸν οὐρανὸν, ἡ χεὶρ ἥτις μ' ἔσωσεν, ἡ χεὶρ τῆς μητρός μου, πρὸς αὐτὴν θέλει μ' ὀδηγήσῃ καὶ πρὸς τὸν Θεόν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἡ Σκιά. — Ἡ Λουκίλη (τέλος). — Λέανδρος. — Βιογραφία. — Βίγγελμαν. — Ποίησις. — Ποικίλα.

Εἰκονογραφίαι. Λουκίλη. — Βίγγελμαν.

Παράρτημα. — Ὁ Ἰπόκομης τῆς Βραζελόννης.

(α) Ὡριμαστός καὶ περίσκεπτος ἐν οἰκονομολόγοις.